

Ob jednom je donela tudi godba spremljajoča pesen. A godba bila je podobna bobnačemu gromu, ki se izgublja po nevihti v daljavo; bila je jednaka šumenju vetra, ki je tulil v votlinah skalnih; bila je slična jedno-zvočnemu hrumenju slapa, padajočega od skale do skale . . . kapljam kapljajočim skozi razpokline . . . skovikanje skrite sove, . . . šumotu uplašene golazni . . .

Vse to je bila ona godba in še nekaj, kar se ni dalo razložiti, niti pojmiti; donelo je, kakor odmev orgel, spremljajočih verze veličastne pesmi pokorečega se kralja psalmista, z glasovi in akordi tako velikanskimi, kakor so bile grozne njene besede . . .

Potem so se vršili obredi.

Dozdevalo se je skladatelju, ki je poslušal vse to strmé in z grozo, da ni na tem svetu, nego da živi v onem sanjarskem kraljestvu, kjér se kaže vsaka reč v neznani in doslej nevidni podobi . . .

Strahovit trepet ga vzbudi iz zavzetja, ki je stiskalo vso njegovo dušo . . .

Živci njegovi so se tresli zbok strašne razdraženosti, zobje mu klepetali od trepeta, katerega ni mogel premagati; mráz mu je šinil do kostij.

Menihi so peli v tem hipu nastopne grozne besede:

»In iniquitatibus conceptus sum, et in peccatis concepit me mater mea«. (V krivici sem storjen in v grehu me je spočela mati moja).

Ko je zadonel ta verz in odmeval od štere do stene, nastalo je strahovito plakanje, podobno bolestnemu vzkliku, ki izrazuje vso britkost človeškega srea zaradi storjenih grehov . . .

Pesem se je nadaljevala zdaj tuge polno in otožno; zdaj bila je podobna žarku solnčnemu, ki prodira temni oblak po nevihti; . . . groznemu blisku sledil je drug . . . radost in veselje, dokler se ni utopila nagloma vsa cerkev v nebeskem svitu . . .

Kosti menihov so se napolnile z mesom; zaren sij je vzplamtel krog njihovega čela; . . . kupola cerkvena se je prelomila in namestu nje se je videlo nebo, svetlo in žareče, kakor vesoljno morje, odprto očem pravičnikov . . .

Serafini . . . nadangelji . . . angelji in svetniki nebeski so spremljali s himno slovesni ta verz, ki se je dvigal do prestola Božjega, kakor velikansk oblak jasnega kadilnega dima . . .

»Auditui meo dabis gaudium et laetitiam, et exultabunt ossa humiliata«. (Stori, da čujem veselje in radost, radujejo se kosti, katere si potrl.)

V tem hipu je ta plameneči svit oslepil oči popotnikov; sencí so ga žgale in se krčile, v ušesih mu je šumelo; zgrudil se je brez zavesti na zemljo, . . . in ni slišal ničesar več.

III.

Drugi dan so našli blagi menihi tilerske opatiije, katerim je bil že sporočil brat o čudnem obisku večerajšnjem, neznanega popotnika vsega bledega in skoro brez zavesti. »Ali ste slišali že Miserere?« vpraša ga brat nekako porogljivo in se ozre skrivnostno na svojega predstojnika.

»Da!« odvrne skladatelj.

»In kako vam je ugajal?«

»Zapisati ga hočem. Dovolite mi samo kak prostorček v svojem domu in kruha za nekoliko mesecev, in jaz vam zapustim nesmetno delo, tak Miserere, ki opere grehe moje v očeh Gospodovih, ki bode v večni moj spomin, in ki poslavi na veke tudi to opatiijo . . .

Menihi so prigovarjali iz radovednosti opata, naj usliši to prošnjo; naposled privoli iz sočutja; kajti imel ga je za blaznega. Skladatelj se naseli v samostanu in začne svoje delo.

Po dnevi in po noči je delal z neumorno gorečnostjo.

Hipno obstoji sredi svojega dela, ker se mu je dozdevalo, da sliši v svoji glavi neko vrtenje in zvenenje, . . . zenica se je razširila njegovim očem, skočil je s svojega sedeža: »Tako je! Da, da! . . . Ni dvojbe več, . . . tako je to, . . . da . . .«

In iz-nova je pisal svoje note z groznično naglostjo, da so se mu čudili vsi, kadar so ga mogli opazovati skrivaj.

Že je napisal psalma prvi verz, . . . že tudi sledeče do polovice; ko je pa prišel do tega, kar je zadnjič slišal v gorah, ni mogel dalje.

Napisal je jeden, dva, . . . sto, dvesto načrtov; ali vse zaman!

Godba njegova se ni skladala z godbo, katero je imel že napisano; spanec je ubežal; . . . ni jedel; . . . vročica je razvnela njega glavo; . . . bil je že zmeden in blazen. Umrl je naposled, ne da bi mogel končati Miserere, katerega so shranili menihi po njegovi smrti v arhiv in skrbno čuvali, kakor kaj posebno čudovitega.

Ko je starček končal povest, nisem mogel odvrniti svojih očí od tega zaprašnega, starega rokopisa. Zamisljen sem zrl na besede: »Lavabis me, et super nivem dealbabor!« (Operi me, da bodem bel nad sneg.)

Smešnica. »Priatelj,« reče Drvar Senarju, »priatelj, posodi mi za tri, do štiri tedne 200 gld. Strije Mesar mi jih dajo, toda čejo zato 5 gld. obrestij.« »Na,« odvrne Senar hitro Drvarju, »na 5 gld. pa pojdi k strijeu, da ti posodijo zelenih 200 gld.«

Razne stvari.

(Brzjav.) Celje: Pri današnji volitvi celeposestnikov v okr. zastop je prišlo 86 volilcev, naših glasov je bilo 51, nasprotnih pa 35, torej sijajna zmaga. Živeli vrli volilci!
Dr. Gregorč.

(Vojaška obleka.) Domobranski minister predlaga zopet spremembe pri vojaških oblekah, najbolja bode pa ta prememba gledé na rdeče hlače pri konjkih; teh poslej ne bode več. Škoda, da so take premembe tako drage.

(Občinske zadeve.) V Ribnici na Pohorji je izvoljen g. Anton Mravljak za župana, občinski svetovalci pa so J. Zapečnik, Gregor Miklavc in Jože Miklavc — vsi vrli narodnjaki.

(Priznanje.) Okrajni šolski svet Ormoški je krajnemu šolskemu svetu pri Sv. Miklavži in zastopnikom všolanih občin izrekel pohvalno priznanje, radi dozidanja štirirazrednega novega šolskega poslopja, katero vsem, šolo zadevajočim zahtevam popolno ustreza.

(Slavnost.) Pri č. šolskih sestrah v Mariboru je bila te dni v njih novi veliki dvorani Leonova svečanost. Obiskovalcev jej ni manjkalo, pa je bilo tudi vredno obiskati jo, kajti v besedi in v petji so storila dekleta več, kakor si od tacih predstav človek obéta.

(Prošnja.) Nemški cesar je dobil te dni čudno prošnjo. Neka udova ga srčno prosi, naj ji pove, česa se naj ona poprime, da more sebe in svojo hčerko preživiti. Ob enem pa še udova pristavlja, naj še popraša cesar svojo ženo, če nima kake obnošene obleke za nje hčerko. Ona jo lepo prosi za-njo.

(Nestrpnost.) V Mariboru je prazno mesto pomožnega učitelja za ljudske šole v mestu. Plača znese v celem 480 gld. To ni Bog zna, koliko, vendar pa še nje ne dobi učitelj, ako ni — nemiškega pokolenja. Tako hoče pragermana Králíka papirno glasilo.

(Volitve) v okrajni zastop v Celji se vršijo iz skupine kmečkih volilcev v ponedeljek, dne 20. februvarija. Volilec naj se zberó ob 8. uri dopoldne pri »Zvezdi«, v oštariji g. Lemeža.

(Zahvala.) Gosp. dr. Jurij Hrašovec v Celju je poslal kmečkemu bralnemu društvu v Jarenini raznih knjig in več letnikov časopisov, za katere mu izreka najprisrčnejše zahvalo in stokrat Bog plati odbor.

(Okrajni zastop.) V Marenbergu so si te dni izvolili g. Fr. Dittingerja iz Javnika za načelnika in J. Kresnika iz Vozenic za namestnika v okr. odboru. Kakor je znano, g. Al. Langer ni dobil potrjenja za načelnika, ker si je posmodil brke na Schönerejevem ognjišči.

(Krone) dobimo sicer že okoli velike noči, vendar pa še ostane stari denar do 1. julija 1894. Od one dobe naprej pa bode človeku treba računati samo v kronah.

(Slovar.) Slov. nemški slovar je izšel v »Katol. tiskarni« v Ljubljani že v 2. sešitku od besede: césarica do doskočišče. Sešitek stane 50 kr.

(Obsodba.) 23 let stara dekla Ivana Breznik, na Ptuj, je porodila začetkom septembra 1892, ali brž se je tudi iznebila otroka ter ga je vrgla z mosta v Dravo. Pri c. kr. okr. sodnji v Celji so prepoznali, da je povila dete že mrtvo ter ga torej ni sama umorila, vendar pa je dobila tri leta težke ječe, ker ni iskala pomoči babice.

(Sejem.) V soboto je bil v Mariboru za špeharje »dober dan«, kajti špeha in mesa so pripeljali na trg od 281 svinj, ali že ob 11. uri dopoldne so vse razprodali. Na železnici se je odpeljalo 7470 kilogramov špeha ter 220 velicih vreč žita.

(»Dijak.«) V Mariboru se je celih 14 dni potepal ubogi »dijak«, proseč milodarov, da bi mu bilo mogoče iti na vseučilišče. Dne 11. februvarija pa so »dijaka« redarji prijeli in našli so, da je le krojač Janez Pavlič — tisti, ki je pred dvema letoma jo potegnil iz kaznilnice v Magdalenskem predmestju. V njegovem stanovanju so našli veliko obleke in se je ubogi dijak večkrat na dan preoblekel, da bi ga ljudje ne izpoznali.

(Sadike.) Iz državnih drevesnic razdeli se tudi letos do 400.000 drevesec med ubožniše posestnike brezplačno, za druge pa po nizki ceni. Drevesca pa so smrekova, jasenova, borova, jarova, mecesnova, lipova in orehova. Prošnje vsprejema do 15. marcija c. kr. deželni gozdarski nadzornik v Gradcu.

(Nagle smrti) je preminola v Celji Katra Hlebič, 45 let stara delalka, na ulici dne 13. februvarija. Pri preiskavi so izpoznali, da je umrla vsled želodčnega krča.

(Nemštvo.) V Berlinu, glavnem mestu nemškega cesarstva, je 50letni čevljar gladi umrl. Našli so ga v sredo večer pri Gorliškem kolodvoru, ali bil je tako oslabil, da je umrl, predno so ga spravili v bolnišnico. — V istem mestu je 15 let stari fanté Pavel Schmidt zaklal udovo Lešonsky in nje dve leti staro dete. Fanté je bil že v zaporu zavoljo tatvine.

(Nesreča.) Dne 30. januvarija je delal pri Sv. Lovrenci ob kor. železnici, v tovarni za srpe delavec Karol Murko, doma od Sv. Vrbana pri Ptuj, pa se je razdrobil veliki brus in je njemu glavo razdrobil, da je bil pri priči mrtev. Tako se je večkrat že zgodilo.

(Požigalka.) Mica Ulbl, kočarica v Reki na Pohorji, je požgala lani svojo kočó, da bi dobila zavarovalnino. Njo je sicer prejela, sedaj pa se tudi od sodnje 10 let težke ječe.

(Požarna bramba.) Česki Nемеc ali nemški Čeh L. Králik, tiskar v Mariboru, je tako dolgo ril zoper našo požarno brambo, da je ta prenehala in se je sedaj nova ustariovala — čisto nemška. Králik bode ji brž za »otmana«.

(Zima.) V torek jutro so našli na dvorišči neke oštarije v Slov. Gradcu dninarja J. Lišnarja mrtvega in sicer v koritu. Nesrečnež je rad žganje pil in je najbrž legel v korito, da bi se prespal, kajti pokrnil se je bil s slamo, da bi ga ne zeblo.

(Srne.) Na Pohorji se je zaredilo lepo stevilo srn, ali letos jih je zima prignala z gor v dolino, tu pa so našle zgodnjo smrt. Posebno na vzhodni strani Pohorja se ni prizaneslo revni živali, če je prišla lovcu pred oči.

(Slovensko gledališče.) Gosp. Anton Trstenjak, tajnik dramatičnega društva v Ljubljani, je spisal zgodovino slov. gledališča v Ljubljani. Delce je branja vredno.

(Duhovniške spremembe.) Č. g. Jožef Kralj, župnik pri Mariji Devici v Puščavi, je dobil župnijo v Zavrčah. Č. g. Fr. Brglez, kaplan v Hočah, pride v Slov. Bistrico, č. g. Jakob Tajek pa gre iz Slov. Bistrice v Vozenico; č. g. Jožef Mlasko, kaplan v Vozenici, gre k Sv. Janžu na Dravskem polju in č. g. Andrej Kaček, provizor v Leskovci, pride za kaplana v Hoče.

Listič uredništva. G. F. N. pri Sv. D.: Od Vas nimamo pisma. — Č. g. J. F. v K.: Pustimo rajši gosposki, naj napravi ona red v vaši šoli! — A. L. v Sl.: Radi vselej, ali v zadnjem je premalo stvari!

Loterijske številke.

Gradec 11. februvarija 1893: 44, 2, 35, 85, 15
Dunaj „ „ „ 60, 52, 90, 54, 80

Zahvala.

Za obilno vdeležitev pri pogrebu rajnega ljubljenega mam očeta, oziroma soproga,

Franea Šnudrl,

kateri so po kratki, mučni bolezni dne 5. januvarija t. l. prevideni s sv. zakramenti, mirno v Gospodu zaspali, izrekam v imenu zalujoče obitelji, na tem mestu, gg. duhovnikom, učiteljskemu osebju, darilkam krasnega venca, vrlemu domačemu pevskemu društvu in vsem, ki so prihiteli njim zadajo čast izkazati, najiskrenejšo zahvalo.

Št. Janž na Dr. polju, dne 31. jan. 1893.
Josip Šnudrl, sin.

Razglas.

Podpisano ravnateljstvo »Posojilnice« v Mariboru, registrirane zadruge z omejenim poročtvom — naznanja, da bode redni občni zbor posojilničnega društva dne 26. februvarija 1893 ob dveh popoldan v posojilnični pisarni s sledečim dnevnim redom:

1. Poročilo nadzorništvá o letnem računu.
2. Sklepanje o porabi čistega dobička.
3. Volitev dveh členov ravnateljstva.
4. Razni predlogi.

Ob jednom se naznanja, da leži računski sklep za deseto upravno leto 1892 tukaj na splošni pregled vsem p. n. društvenikom.

»Posojilnica« v Mariboru
dne 10. februvarija 1893.

Ravnateljstvo.

Lepo in prijetno delo,

ki daje lep postranski zaslužek, ponuja se osobam, katerim njihova postranska opravila puščajo nekoliko prostega časa. Kdor bi se želel lotiti tega dela, piše naj upravništvu tega lista, ter naj nad naslovom zunaj na zavitku zapiše št. 292. 2-3

V najem!

Zavoljo bolehnosti posestnika daje se Lovro Stepišnik-ovo posestvo v Slov. Bistrici v najem ali na prodajo. Hiša ima devet izb, dvoje gospodarskih poslopj, lep vrt s sadonosnikom pri tovarni v mestu. Pripravno je to posestvo za prodajalnico, oštarijo, pekarijo itd. Zemlje je okoli štiri oral: njiv, travnikov itd. ter leži na prijaznem kraju ob lepi cesti.

Več se izve pri posestniku Lovretu Stepišniku v Slov. Bistrici.